

че Авли билъ заселенъ отново: *qui Johannis auoit nouvellement repoplee de gent*; въ *Ramnusio*: *poi che il Rè l'haueva fatto poco prima riempir di gente*, а въ *Rhamnusius*: *populo satis frequens, quod eó Rex Barbarus paulo ante Coloniam deduxisset*. Тукъ се загатва възможността, щото Авли да е билъ дсволно опустошенъ прѣзъ врѣме печенежко-команскитѣ нашествия или отъ самитѣ латини (1205 и 1209 г.). Въ тая смисълъ биха помогнали съотвѣтнитѣ редове пакъ отъ Вилхардуеновата хроника, а именно въ втория рѣкописъ на нейния оригиналъ, дѣто вмѣсто „*nouvellement repoplee*“ е „*refermée et repueplée*“, въ който случай „*refermée*“, ще значи: укрѣпилъ или прѣустроилъ. Но нѣщо повече: тѣй на ново заселеното и прѣукрѣпено Авли, отъ врѣме подвизитѣ на Калояна тукъ, ще е почнало да носи неговото име¹⁾. Градътъ Авли, като добръ укрѣпенъ градъ, е важенъ за насъ не само като близъкъ на Сливенъ, но и като такъвъ между проходи, дѣто сж станали схватки между българи и латини.

1) Днесъ село Калояново е край пѣтя отъ Сливенъ за Карнобадъ, между Сливенскитѣ села: Каваклий, Трапоклово и Глушникъ. Както ще се види по-късно отъ хорографията на юго-източна България и Сливенско, селото Калояново не е било на днешното си мѣсто, а се е мѣстило три пѣти, а първитѣ му и най-стари жители сж били именно на мѣстото Юртъ, дѣто трѣся въпросното Авли. За желѣзарското минало на тоя градъ би се посочило съществуването на селата край него: Сѣдларево, Трапоклово, Бургуджий и Демирджилий (Желѣзарево), въ корена на които имена мѣстното прѣдание посочва на економични фактори при заправянето на тия заселища. Робството е заличило много български спомени; даже прѣданието за името Калояново отъ Калоянъ е забравено. Нѣкои тукашни селени, по-духовити въ турската етимология, нежели въ своята, разправятъ, че Калояново е отъ Калаянъ = пеперуда, отъ кждѣто и Калаянъ-овѣ, Пеперудино Поле, защото около Калояново се берѣли много пеперуди поради мочурливитѣ трѣсища. Това, колкото наивно, толкова и неправдоподобно прѣдположение, пада при факта, че Калояново прѣди да се прѣмѣсти къмъ черкешлийскитѣ блата и днешното си огнище (край шосето) е било по-рано въ подножието на самия Балканъ, върху днешния Юртъ, дѣто сжщо се е казвало Калояново, а което е по-важно, тамъ и около него нѣма никакви трѣсища за да се завѣдятъ пеперуди. . . .

Интересно е още това, че въ противовѣсъ на Ямболско, Айтошко и т. н., селата около Калояново носятъ по-вечето чисто български имена.